

32. nap / Szeretetkapcsolat

Apostolok Cselekedetei 2, 43-47

7 perc

42 Ők pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.

43 Félelem támadt minden lélekben, és az apostolok által sok csoda és jel történt.

44 Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt.

45 Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá.

46 Mindennap állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben;

47 dicsérték Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.

Mai szövegünk egyenesen a szektás szöveg. Újra és újra akadt valaki, aki megállapította az itt leírtak és a valós egyház közti hatalmas ellentétet, mely indítékul szolgált az illetőnek arra, hogy elhagyja az utóbbit és új egyházat alapítson. Ily módon ma több mint hatszáz keresztyén és félkeresztyén felekezetnél tartunk. Szövegünk a hívek ideális közösségét ábrázolja, amelyhez a világ minden ilyen gyülekezetének igazodnia kellene, amelyről azonban azt is tudnunk kell, hogy erre az ideális állapotra talán soha sem jutunk el. Jöhet így a kérdés: mi értelme akkor, hogy igazodjunk egy ideálhoz, amit úgysem érhetünk el? Ez azonban az ideálok fő vonása. A gyülekezetek már csak azért sem lehetnek tökéletesek, mert bűnös emberekből állnak. De szövegünk gyarló embereket is megihlethet gyülekezetük alakítására és esetenként jobbá tételére is.

Nemsokkal ez után látjuk, hogy felmerültek az első konfliktusok. A vagyonközösséget sem tudták fenntartani. A fiatal keresztyén gyülekezet az első heteiben egészen bizonyosan a különleges kegyelem idejét élte meg. E rövid idő alatt felvillan valami abból, amit egy keresztyén gyülekezet megvalósíthat, és aminek lényegét tekintve lennie kell: annak a kertnek valamiféle ágyása, amire a Paradicsom elhagyása óta mindannyian vágyakozunk. Ennek az ágyásnak a növényeivel ma is találkozhatunk. Minél több lesz belőlük, annál inkább hasonlít az adott keresztyén gyülekezet az ősi formájához. Szövegünk hét ilyen „növényt” említ meg, az élő gyülekezet hét ismertetőjegyét.

Első ismertetőjegy: ragaszkodás az apostoli tanításhoz

Az apostolok Jézus szem- és fültanúi voltak. Amit Jézustól kaptak, azt továbbadták a következő generációnak. Az apostoloknak ezt a tanítását az evangéliumokban és az újszövetségi levelekben gyűjtötték össze és őrizték meg. Péter pünkösdi beszédében megfigyelhetjük, hogy milyen mértékben jelentette az „apostolok tanítása” az Ószövetség magyarázatát is. A keresztyén közösség alapját az Ó- és az Újszövetség együtt alkotja. Tehát nem a tett volt kezdetben, hanem a szó, az ige a döntő és az is marad. Ez a szó, ez az ige alapította a gyülekezetet, ez tartja életben. Ezért egy élő közösség tagjait élő kapcsolatra vezeti a Szentírással, különös hangsúlyt fektetve ennek az igének a használatára.

32. nap / Szeretetkapcsolat

Második ismertetőjegy: intenzív közösség

Az első keresztyének nem csak az istentiszteleteken találkoztak, hanem nap mint nap a házaikban is. Együtt étkeztek, barátságokat alakítottak ki, együtt és egymásért imádkoztak, közös programokat szerveztek, sőt birtokaikat is megosztották egymással. Keresztyének lenni kezdetben egyet jelentett a gyülekezeti életbe való aktív bekapcsolódással. Még a gyengéket és a betegeket is bevonták, amint azt az Újszövetség egyéb szövegeiből tudjuk. Nos, felmerülhet az ellenvetés, hogy az egyházunknak mai, népegyházi helyzetében, több ezertagú gyülekezetek esetében már nem valósítható meg. De ne feledjük: Péter pünkösdi beszéde utána jeruzsálemi gyülekezet is több, mint háromezer emberből állt. Szövegünkben arra következtethetünk, hogy egy ekkora gyülekezet esetében az emberek leginkább házi kisközösségekben építették fel megbízható és tartós kapcsolatokat.

Harmadik ismertetőjegy: az úrvacsora ünneplése

Rövid szövegünk ezt kétszer is említi. Ebből számomra az a legfontosabb tanulság, hogy az úrvacsorát az egész Újszövetségben sehol sem az istentiszteleten ünneplik, hanem a házakban, még hozzá egészen hétköznapi étkezés keretében. Ezzel nem amellett szállok síkra, hogy megszüntessük az istentiszteleti úrvacsorát, hanem amellett, hogy rendszeresen kiegészítsük magánházaiknál ünnepelt úrvacsorákkal. Mindezeket túl pedig gondolkozunk el azon, mit lehetne változtatni az istentiszteleti úrvacsorán ahhoz, hogy abban valóban megérezhessük és megtapasztalhassuk a feltámadt Krisztus erősítő és életadó jelenlétét, melyet ugyan elvileg állítanak az úrvacsoráról, de igen kevesen élnek is meg. Az úrvacsorához kapcsolódó kegyesség túlságosan Jézus halálának emléke és saját bűneink tudata körül forog. Az Újszövetségben ez egészen másképp volt. A Jézus szenvedésére és halálára való emlékezés mellett sokkal erősebb a jelen és a jövő felé fordulás. Első helyen áll az egymással való közösség és a feltámadt Jézus jelenléte fölötti öröm, a hála a megbocsátásért, új energia feltankolása, a közösség megújítása és főképpen a mennyei lakomára való örömteli várakozás.

Negyedik ismertetőjegy: szenvedélyes lelkiesség

Ami az első gyülekezet jellemzésénél feltűnik, az az, hogy a gyülekezet együttélését kifejezetten lelki légkör jellemzi. Akár istentiszteletet ünnepeltek, akár egymás közti ügyeiket intézték, akár a szolgálatot teljesítve és ígét hirdetve, „kifelé” fordultak: az első keresztyének először Istenhez fordultak. Közösén vitték Isten elé mindazt, ami foglalkoztatta őket. Napjaink gyakorlat ettől jelentősen eltér. Sok keresztyén gyülekezetben az imát liturgikus gettóba számúzták, azonban az imádság és a szenvedélyes lelkiesség az eleven keresztyén lét és ezért az eleven gyülekezet kulcsa.

32. nap / Szeretetkapcsolat

Ötödik ismertetőjegy: öröm és lelkesedés

Ismeretes Friedrich Nietzsche mondása a keresztyénekről, miszerint szívesen hinne az üdvözítőjükből, ha ők maguk is úgy néznének ki, mint akik üdvözültek. Ebben a gúnyolódásban sok igazság van. A hazai keresztyének olyankor valóban nem igen látszik, hogy megváltottak, inkább szigorúnak és kissé feszültnek tűnnek. De persze lehet másként is. Kivétel nélkül, mindegyik élő és növekvő gyülekezetben, érezhetően barátságos a légkör, az öröm és a lelkesedés alaphangulata uralkodik, hiszen a gyülekezetben az evangéliumról van szó, és ezt érezni is kellene. Persze nem lehet örömet és lelkesedést „csinálni”, mesterségesen előállítani. De egymással való kapcsolatunkban, istentiszteleteink kialakításában vagy abban, ahogyan egymáshoz közeledünk, igenis lehet az egyik vagy másik irányt meghatározni. Képesek vagyunk rá, hogy hozzájáruljunk egy olyan légkör kialakításához, amelyet hála, örömteli várakozás és pozitív hozzáállás jellemez.

Hatodik ismertetőjegy: emberek iránti érdeklődés

Az emberek iránti érdeklődés azt jelenti: „közöttük lenni”. Az első keresztyének ezt tették. Ott voltak az emberek között. Bem szigetelődtek el, nap, mint nap eljártak a templomba, oda, ahol az emberek voltak. Természetesen Jézus feltámadása óta bizonyos dolgokat másképp láttak, mint a templom többi látogatója. De ez nem volt számukra kifogás. A keresztyén gyülekezet képes arra, hogy a nem keresztyén lakosság is nagymértékben elfogadja, mihelyst azt tapasztalják, hogy „A keresztyének nemcsak szavakkal dobálóznak, hanem cselekednek is”. Az egyház tehát nem öncélú, hanem Isten eszköze, amellyel jelen akar lenni az emberek számára.

Hetedik ismertetőjegy: hit, amely továbbterjed

Az első gyülekezet hallatlan térítő hatást fejtett ki. El tudod képzelni mi történne, ha nap mint nap új emberek csatlakoznának a gyülekezetedhez? (Akarná ezt egyáltalán bárki is?) Az, hogy a jeruzsálemi gyülekezetben ilyen sokan megtértek, egyrészt valószínűleg az apostolok kristálytisztá igehirdetésének volt köszönhető, másrészt azonban az egész gyülekezetből áradó különleges kisugárzásának. Mindkettőnek egyforma szerepet kellene játszania. Bármilyen vonzó legyen is egy gyülekezet, egyedül ettől senki nem fog megtérni. Kell lenni valakinek, aki továbbadja az evangéliumot. Másrészt viszont nem sokat ér az evangélium pusztá hirdetése, ha gyülekezeteink tagjai nem vonzóak a körülöttünk élő emberek számára. Ezért van mindkettőre szükség: olyan emberekre, akik képesek Jézus Krisztus evangéliumát nem tolaodó módon, szeretettel és meggyőzően kifejezni. Ugyanakkor a gyülekezetek legyen annyira vonzóak, annyira érezhetően és megtapasztalhatóan legyen jelen bennük Isten országa, hogy ne is kelljen sok szó, hanem az emberek maguktól jöjjenek hozzájuk. Meg vagyok győződve róla: ugyanaz a Szentlélek, aki ezt az első gyülekezetben elérte, a mi gyülekezeteinkben is el tudja érni. A kérdés csak az, hogy akarjuk-e ezt, és hajlandóak vagyunk-e megfizetni az ehhez szükséges változások árát.

**"Uram, támaszd fel egyházadat, és
kezd rajtam! Uram, építsd fel
gyülekezedet, és kezd rajtam!
Uram, vidd szeretetedet és
igazságodat az emberek közé, és
kezd rajtam!"**

Kínai mondás

32. Önbecsmérlés böjtje. Gyakran, önmagunknak vagyunk legnagyobb ellenségei. Olyan szigorúan bíráljuk magunkat, hogy attól nem tudunk boldogok lenni. Ma tudatosítsd magadban, hogy Isten szeretett gyermeke vagy!

